

ku výkonu živnosti přihlásil, nasvědčuje tomu, že počínání toto směřuje k tomu, by žalovaný, pominuv ustanovení § 7 zák. o ochr. náj. docíliti mohl zrušení smlouvy pachtovní se žalobkyní. Z uvedeného vychází na jevo, že sporná tato věc byla prvním soudem po stránce právní správně posouzena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc v podstatě správně. Nutno míti na zřeteli, že jde o smlouvu pachtovní, o jejíž jsoucnosti není sporu. Z této smlouvy vzešly pro obě strany práva a závazky, pro žalovaného zejména povinnost, by žalobkyni zjednal možnost provozu živnosti, tedy aby ji jako pachtýřku ohlásil u živnostenského úřadu a aby ji po dobu trvání pachtovní smlouvy v jejím pachtovním právu nerušil (§ 1096 obč. zák.). Proti této povinnosti se však žalovaný prohřešil, jakmile z vlastního popudu zakročil u živnostenského úřadu o osobní provozování živnostenského oprávnění, to i tehdy, kdyby bylo zcela nepochybně, že tak učinil jen proto, poněvadž měl za to, že jest povinen oznámiti živnostenskému úřadu, že pominula překážka, pro kterou nemohl původně provozovati živnost osobně. Jest tu přesně rozlišovati závazek smluvní od případné povinnosti veřejnoprávní. Domáhá-li se tedy žalobkyně, by ji žalovaný znovu přihlásil u živnostenského úřadu jako pachtýřku, jest to jejím právem, kotvícím ve smlouvě, při čemž jest nerozhodno, jaké stanovisko zaujme k této opětné přihlášce živnostenský úřad, nehledíc ani k tomu, že široký doslov § 19, třetí odstavec živn. ř. předem nevyklučuje, že by se žalobkyni nemohlo dostatí schválení živnostenským úřadem až do skončení pachtovního poměru, s kterým přece i toto zákonné ustanovení počítá.

Čís. 6966.

Zákon o domovnících ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n.

Pouhé vykonávání domovníckých prací nezakládá ještě nutně domovnícké smlouvy ve smyslu §u 1 zákona.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1927, Rv II 219/27.)

Žalobu majitele domu proti manželům S-ovým, kteří konali v jeho domě domovnícké práce, o vyklizení bytu, procesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Provádějice jedině uplatněný důvod dovolací čís. 4 §u 503 c. ř. s., spatřují dovolatelé nesprávné posouzení právní v právním závěru druhé stolice, že mezi nimi a žalobci byla uzavřena domovnícká smlouva, po-

něvadž je vyřčeno v jejím rozsudku, že jsou proto domovníky, že konali u žalobců domovnické práce vyjmenované v §u 1 (2) zákona ze dne 30. ledna 1920, čís. 82 sb. z. a n. o domovnicích. Dovolatelům jest přisvědčiti. Odvolací soud zjistil, že dovolatelé za dřívějších majitelů domu konali domovnické práce, za něž byli odměňováni zvlášť, naposledy 40 Kč měsíčně, takže jim po odpočtení nájemného bylo dopláceno ještě 14 Kč měsíčně, že tento poměr zůstal na dále po prvních osm měsíců, když dům byl koupen žalobci, a že se dovolatelé potom na nátlak žalobců uvolili, že domovnické práce obstarají bez příplatku 14 Kč měsíčně, jakož i, že skutečně vykonávali tyto práce. Leč pouhé vykonávání domovnických, v § 1 (2) citovaného zákona uvedených prací nezakládá ještě domovnické smlouvy podle §u 1 (1) citovaného zákona, neboť podle tohoto předpisu může býti pracovní poměr domovnický založen buď ústní nebo písemnou smlouvou, anebo písemným prohlášením vlastníka domu nebo jeho oprávněného zástupce, vydaným na základě kolektivní smlouvy a doručeným zaměstnanci. Že domovnická smlouva byla uzavřena tímto zákonitým způsobem, nebylo zjištěno a není pro tento závěr opory ve spisech. Okolnost, že se dovolatelé uvolili, že domovnické práce obstarají bez příplatku 14 Kč měsíčně, jakož i, že skutečně vykonávali tyto práce, nenahraňuje zákonitých v §u 1 (1) citovaného zákona uvedených předpokladů uskutečnění domovnické smlouvy, což také vyplývá z ustanovení §u 4 citovaného zákona, podle něhož vlastníku domu je dáno na vůli, by obstarával domovnické práce sám, nebo je obstarávati dal svými služebnými, kteří pak nepodléhají tomuto zákonu. Z toho plyne, že domovnické práce mohou býti obstarávány i jinými osobami bez uzavření domovnické smlouvy, která mimo jiné předpokládá také, by strany měly úmysl domovnickou smlouvu uzavřítí, což právě na straně dovolatelů nebylo zjištěno. V rámci tohoto uvažování poukázal prvý soud případně, dospěv podle svých, druhou stolicí podle §u 498 c. ř. s. v této příčině osvojených zjištění ku správnému, a proto dovolacím soudem sdílenému názoru právnímu, že jde mezi stranami o nájemní smlouvu, že nebývá zvykem dávatí domovníkům byt o 2 pokojích a byt domovníkům zvlášť měsíčně oceňovati, že domovníci mívají byt nejvýše o kuchyni a jednom pokoji a k tomu byt bezplatný. Je tedy po této stránce uplatněný důvod dovolací opodstatněn, proto bylo důvodnému dovolání vyhověti, a změnou napadeného rozsudku obnoviti správný rozsudek prvního soudu, neboť, když jsou dovolatelé nájemníky bytu, dostává se jim ochrany podle §u 1 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., podle kterého pronajímatelé bytů mohou vypovědětí nájemní smlouvu jenom se svolením soudu.

Čís. 6967.

Exekučními tituly podle §u 1 čís. 5 ex. ř. jsou jen smíry o soukromoprávních nárocích hospodářského rázu.

Nárok na styk otce s dítětem, upravený dohodou rodičů, jest vymáhati jen podle §u 19 nesp. říz., nikoliv podle §u 354 ex. ř.

(Rozh. ze dne 7. dubna 1927, R I 254/27.)